



Sygn. akt II KK 202/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,

w sprawie **A. C. i B. W.-K.**

oskarżonych z art. 229 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 20 lutego 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt X Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 6 października 2016 r., sygn. akt XIV K [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 6 października 2016 r., XVI K [...],
uniewinnił:

- B. W.-K. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 228 § 1 k.k., mającego polegać na tym, że w okresie od 26 czerwca 2013 r. do 6 lipca 2013 r., w W., w związku z pełnieniem funkcji publicznej Dyrektora Departamentu [...] przyjęła od A. C. obietnicę korzyści majątkowej w postaci wycieczki turystycznej na Majorkę, a następnie w okresie od 7 lipca 2013 r. do 15 lipca 2013 r. przyjęła korzyść majątkową w postaci wyżej opisanej wycieczki turystycznej o wartości 4.679,00 zł,
- A. C. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 229 § 1 k.k., mającego polegać na tym, że w okresie od 26 czerwca 2013 r. do 6 lipca 2013 r., w W., obiecała udzielić B. W.-K. w związku z pełnieniem przez nią funkcji publicznej Dyrektora Departamentu [...] korzyści majątkowej w postaci wycieczki turystycznej na Majorkę, a następnie w okresie od 7 lipca 2013 r. do 15 lipca 2013 r. udzieliła B. W.-K. korzyści majątkowej w postaci wyżej opisanej wycieczki turystycznej o wartości 4.679,00 zł.

Powyższy wyrok zaskarżony został w całości na niekorzyść obu oskarżonych apelacją prokuratora, która została złożona w dwóch częściach. Jawnej – dołączonej do akt głównych i niejawnej – wniesionej za pośrednictwem kancelarii tajnej.

W tej pierwszej zarzucił skarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym uznaniu, że zachowanie oskarżonych B. W.-K. i A. C. nie wypełnia ustawowych znamion zarzucanych im czynów, bowiem nie udowodniono znamienia przyjęcia korzyści majątkowej (wycieczki na Majorkę) w aspekcie zarówno jej „udzielenia” jak i „przyjęcia” w związku z pełnieniem przez oskarżoną B. W.-K. funkcji publicznej, podczas gdy prawidłowa, a nie dowolna ocena całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, znajdującego się w części jawnej i niejawnej akt sprawy, w oparciu o zasady logiki, doświadczenia życiowego, wskazania wiedzy i reguły wykładni prowadzi do wniosku, że oskarżone swoim zachowaniem wyczerpały znamiona zarzucanych im czynów z art. 228 § 1 k.k. oraz art. 229 § 1 k.k., w tym Sąd pierwszej instancji:

- bezkrytycznie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych opierając głównie na nich swoje rozważania na temat przedmiotowej sprawy, jednocześnie deprecjonując pozostałe dowody w sprawie,
- w uzasadnieniu wyroku nie dokonał oceny zeznań świadków w szczególności A. F. i W. M. pod kątem m.in. ich ewoluowania w toku postępowania, kwitując je jedynie stwierdzeniem, że są „jasne, spójne i logiczne” i wywodząc z nich wniosek nieadekwatny do ich faktycznej treści.

W niejawnej części apelacji prokurator sformułował dalsze dwa zarzuty. W pierwszym zakwestionował ocenę zeznań świadka wskazanego w tej części apelacji, w drugim brak ustaleń co do okoliczności przyznania A. C. premii.

Formułując takie zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 23 listopada 2017 r., X Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego wyroku wywiódł prokurator. Zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonych, zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez nie rozpoznanie dwóch zarzutów zawartych w części niejawnej apelacji, odnoszących się do niewłaściwej oceny zeznań świadka, którego dane wskazano w zarzucie oraz braku ustaleń w zakresie okoliczności przyznania oskarżonej A. C. premii w wysokości odpowiadającej cenie wyjazdu oskarżonych na Majorkę, w wyniku czego Sąd odwoławczy w sposób nieprawidłowy przeprowadził kontrolę instancyjną ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd *meriti*, a w uzasadnieniu orzeczenia nie odniósł się do pominiętych zarzutów.

W konkluzji kasacji prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnych odpowiedziach na kasację obrońcy oskarżonych wnieśli o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja prokuratora jest zasadna.

Podstawowym obowiązkiem sądu odwoławczego, stanowiącym istotę rzetelnej kontroli instancyjnej, jest rozpoznanie zarzutów podniesionych w środku odwoławczym. Przepis art. 433 § 2 k.p.k. nadaje temu obowiązkowi charakter bezwzględny i co do zasady obliguje sąd odwoławczy do rozważenia wszystkich zarzutów i wniosków wskazanych w środku odwoławczym. Gwarancją realizacji tego obowiązku jest przepis art. 457 § 3 k.p.k., który stanowi, że w uzasadnieniu wyroku sąd odwoławczy winien podać, czym kierował się wydając orzeczenie oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne albo niezasadne.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku każe stwierdzić, że przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrola odwoławcza nie spełnia standardów wyznaczonych wymienionymi wyżej przepisami.

Sąd odwoławczy nie sporządził niejawnej części uzasadnienia swojego orzeczenia, w której odnosiłby się do zarzutów wskazanych w niejawnej części apelacji prokuratora, a w sporządzonym uzasadnieniu nie wypowiedział się w żaden sposób w kwestii ich zasadności.

Co więcej, w uzasadnieniu swojego wyroku Sąd Okręgowy nie zasygnalizował nawet, by przedmiotem jego rozważań była problematyka ujęta w zarzutach części niejawnej apelacji prokuratora.

Powyższe przekonuje, że zaskarżone orzeczenie nie tylko jest dotknięte niedostatkami w sferze motywacyjnej, lecz i uchybieniem sięgającym sedna kontroli apelacyjnej.

Skoro Sąd odwoławczy w ogóle nie odniósł się do części zarzutów odwoławczych, to dopuścił się rażącego naruszenia prawa procesowego – art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Oczywiście jest, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do tego, aby w postępowaniu kasacyjnym wchodzić w kompetencje sądu odwoławczego i kontrolować trafność rozstrzygnięcia sądu *a quo* na poziomie ustaleń faktycznych.

Z tego powodu konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy rozważy wszystkie zarzuty i wniosek apelacji prokuratora, dając temu wyraz w pisemnym uzasadnieniu wyroku, jeżeli zajdzie konieczność jego sporządzenia.